

ת"פ 53860/09 - מדינת ישראל נגד טימור דודובייב, איליה זיצ'נקו

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 14-09-53860 מדינת ישראל נ' דודובייב ואח'

בפני כבוד השופטת אליאנה דניאל
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1.טימור דודובייב
2.איליה זיצ'נקו

זכור דין

הנאשמים הורשו על פי הודהם בהחזקת נשק ותחמושת ללא רשות, בניגוד לסעיף 144(א) רישא בחוק העונשין - התשל"ז 1977.

בהתאם לכתב האישום בו הודיעו הנאשמים, ביום 16.9.14 בסמוך לשעה 16:00, החזיקו הנאשמים בביתו של נאם 2 לבנת חבלה במשקל של כ-340 ג', מוסלקת בתוך אדנית.

צווין כי הנאשמים הודיעו בכתב האישום שהוגש כנגדם לאחר שניהלו הלין הוכחות במסגרתו טענו תחילת כי עסקין בחלק של נשק ולא בנשך עצמו. עם זאת, לקרהת סיום פרשת ההגנה חזרו בהם מטענתם זו והודיעו בכתב האישום ללא הסדר לעונש.

במסגרת ההסדר הצהירו הצדדים כי נאם 1 הוא שהביא את לבנת החבלה לביתו של נאם 2, וכן הוסכם כי הלבנה מיוצרת במשקל של 530 ג'. קרי, הלבנה שנטפסה אינה לבנה שלמה.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען למתחם עונש הולם אשר נע בין 12 ל-36 חודשים מאסר. נטען כי בנסיבות פגעו הנאשמים בשalom הציבור, שכן עסקין לבנת חבלה מהוות חלק ממטען חבלה. נטען כי נשק זה הינו נשק התקפי אשר אינו מוחזק לצורך הגנה עצמית, כי שימוש לבנת חבלה עלול להביא להרג ללא הבחנה, וכי לא אחת חפאים מפשע משלימים בחייהם עקב השימוש בנשך זה.

כן נטען כי גם שהנאשמים לא החזיקו במטען חבלה מושלם, הרי שהם החזיקו בחלק העיקרי שבטען החבלה. עוד נטען, כי העונשה הנוגגת אינה משקפת את העונשה הרואיה, וכי בשנים האחרונות חלה חמורה בפסיקה, במיוחד מאחר שהחזקת במטען חבלה הפכה לנפוצה יותר.

עמוד 1

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי הסיבה בגינה החזיקו הנאים בלובנת החבלה נותרה עלומה, וכי אף שהנאומים מביעים חרטה על מעורבותם, הרי שהם אינם משתפים באשר לגורמים להחזקת הלבנה. עוד נטען כי שירות המבחן התייחס אר לאינטראסים האישיים של הנאים, והמלצתו אינה עולה בקנה אחד עם ההחלטה.

בסוף יום עתירה המאשימה להטיל על הנאים עונש בחלוקת התחתון של המתחם, אף כי לא ברף התחתון, וכן מאסר על תנאי וקנס.

טעוני הנאים

ב"כ נאשם 1 עמדה על כך שתפקיד השירות המבחן מלמד כי הסיכון הנשק מהנאשם נמוך ביותר. נטען כי הנאים טעה בשיקול דעתו כאשר לא החזיר את הלבנה אותה מצא למשטרת או לצבאי, כי לא מוטלת עליו חובה להסביר מדוע עשה זאת, ובפועל החזק החזקה פסיבית ללא מטרה.

ב"כ הנאים הפנתה לפסיקה בה נקבע כי לא ניתן לאסור אנשים נורומטיים ולחזק בכך נטיות אנטי-חברתיות. ברוח זו טענה כי הנאים אינו חלק מהמעגל העברייני, ושליחתו למאסר לא תשרת את האינטרס הציבורי. מאסרו עלול להביא לפגיעה אונסית במשפחותו הצעריה ובנאים עצמוני. בנסיבות אלו, ביקש להחמיר עם הנאים מעבר להמלצת שירות המבחן ולהטיל עליו עונש של מאסר בעבודות שירות, אולם לא מאסר ממש.

ב"כ נאשם 2 טענה כי החזקת הנשק במבנה הורשע הנאים מצויה במדד נמוך, וכי עקב לכך אכן שוחרר הנאים ממעצר באופן מיידי עם הגשת כתב האישום, ולאחר כ-5 חודשים הוקלו התנאים המגבילים בהם היה מצוי.

טען כי טעוני המאשימה אשר לקיומה של תופעת החזק מתענין בחלה בפתח תקווה, לא נתמכו בבדל ראייה.

ב"כ הנאים עמדה על כך שלעדות מומחה התביעה בפני, הלבנה שננטפסה הינה חלק שאינו שלם, וכי היא אינה יכולה להתפוץץ עצמה. כן עמדה על הניסיות המקולות, ובכלל זה על הנזק הכלכלי הקיים אותו ספג הנאים כתוצאה מהגשת כתב האישום כנגדו, וכך גם משפחתו.

טען כי ההליך המשפטי היה גורם מרתקע, שכן הנאים הינו אדם נורומטי, ולהתרשםות השירות המבחן הסיכון להישנות התנהגות שללית הינו נמוך.

עוד טוען, כי הנאים פעל מתוך שיקול דעת לקי, ואולם לא הוא שמצא את הלבנה. ההחזקה לא נעשתה לצורך הגנה עצמית ולא בשל סכסוך, אלא נבעה מטיפשות ומהפעלת שיקול דעת לקי.

ב"כ הנאים הגיעו פסיקה מרובה לתמיכה בעתרתה, וביקשה לאמץ את המלצות השירות המבחן, תוך התחשבות במכלול הניסיות.

לאנאים ניתנה הזדמנות לומר את דבריהם בטרם גירת הדיון, ואולם **נאשם 1** בחר שלא לומר דבר. **נאשם 2** עמד על כך שזוהי הסתבכותו הראשונה, ולדבריו לא ישוב לבתי המשפט, בין היתר בהינתן אחריותו למשפחה ורצונו להפסיק ולעבד.

דין והכרעה

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

הנאשמים הורשו בಹזקת לבנת חבלה, הרשעה בעבירה לפי סעיף 144(א) רישא, אשר העונש המצרי לצידה הינו 7 שנות מאסר.

כאמור, תחילת התנהל הליך הוכחות בנסיוں של ההגנה לשכנע כי עסקין חלקן של הנشك בלבד, ואולם בסופו של יום הודה הנאשמים בכתב האישום כפי שהוא. בהקשר זה יזכיר כי סעיף 144(ג) מגדר נشك ככל המסוגל לירות כדור, פצצה או צוואה באלה, אשר בכוחם להמית, וכן חלק מכך זה.

בבש"פ 7511/03 בעניין פס ואחרים, עמדהocab' השופטת בייניש (כתוארה אז), על אף שלבנות חבלה הן נשק מסוכן, וכי השימוש בהן עלול להיות הרה אסון. הוטעם כי אין נפקא מינה לעניין סעיף החיקוק אם מדובר בחומר נפץ שהוא נשק שלם או רק חלק ממנו. כן צוין כי בהיעדר הסבר לתוכלית אשר לשמה החזיקו העוררים באותו עניין לבנות החבלה, עומדת חזקת המסוכנות בעינה.

בית המשפט העליון קבע כי מידת העונש המוטל בין עבירות נשק מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק המוחזק שלא כדין, וכי בין היתר על בית המשפט להתחשב בהקשר זה בסוג הנשק המוחזק שלא כדין, בנסיבות ובתכלית לשמה הוא מוחזק.

הוטעם כי -

"כאשר מדובר בנשק שעיל פי טיבו אינו מיועד להגנה עצמית, וכל כלו נשק התקפי רב עצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת החזקה והנשאה של אותו נשק חומרה מיוחדת".

באשר לטענת הנאשמים בפניי כי לבנת החבלה שנתפסה הייתה ללא נפץ ולפיכך לא יכולה להתפוצץ, ענה על אף בית המשפט בעניין **פס**, בקובעו כי חומר נפץ מרסק מהסוג שנתפס אצל הנאשמים -

"קיימים על פי ניסיון החיים הנחה עובדתית כי אכן גועד למטרות התקפיות. העובדה כי לבנות החבלה לא הוצמד נפץ אינה מפחיתה מואפיין המטוכן. אין ספק כי על נקלה היה החומר שמצוי לבנות החבלה יכול להפוך למטען רב עוצמה, שכן החיבור לנפץ ניתן לביצוע קל ומידי".

באותן עניין התחשב בית המשפט בנסיבות האישיות הקשות של המשיבים, אשר הורשו בಹזקת 8 לבנות חבלה שנגנובו מצה"ל ולא סיפקו הסבר למטרת החזקה. מבליל למצות את הדין עם השיטת עליהם בית המשפט העליון 24 חודשי מאסר, תוך שהוא מציין כי החמרה נוספת ברף העונשה בעבירות מסווג זה, היא בלתי נמנעת וכי ראוי להחמיר בעונשו של מי שמחזיק חבלה ונשק אשר עלול לשמש למשעי הריג ולגזר עונש Shi'eh בו כדי להרתיע.

בב"ש 625/82 בעניין ابو מוך, המשמש כפסק דין מנהה בכל הנוגע לסיווג החזקה בנשק, נקבעו קטגוריות שונות, ובן החזקת נשק לשם ביצוע מעשים המזומנים לפגוע בביטחון המדינה או הציבור, החזקת נשק לשם ביצוע עבירה פלילית ספציפית, החזקת נשק בעת מצואו ועוד. אם נבחן את המקירה שבפני בהתאם לקטגוריות אלו, הרי שלא נטען, ובדין, כי הנשק החזק כמצרפת או לצרכי ספורט או שעשוע. מתוקף היותו של הנשק נשק התקפי הרי שלא ניתן גם לכלול את החזקתו בקטgorיה של ההגנה העצמית. **לפיכך, אין מנוס מקביעה כי החזקת הנשק נעשתה במסגרת הקטגוריות החמורות יותר אליהן התייחסה ההחלטה.**

ב"כ הנאים עמדו על כך שבמהלך הבאת ראיות הتبיעה העיד מומחה החבלה כי הלבנה המקורית שוקלת כ-540 ג', ולפיכך הלבנה אשר נתפסה אצל הנאים חסירה כ-200 ג' של הלבנה המקורית. כן ציין המומחה כי עסקין בחלוקת של פצחה וכי צריך ליזום אותה بصورة הנכונה, קרי, ללא פעולה יזום לא יתפוצץ החלק עצמו. ואולם לצד זאת דינה המומחה את הסיטואציה לאקח עם מחסנית כאשר לא נלחץ הדק האקדמי, והעיד כי **עסקין בחומר הנפץ העיקרי בחבלה המתפוצצים ברוחבות וכי די בגרמיים בודדים על מנת להמית.** כן העיד כי חומר זה מתפוצץ **במהירות גדלות מואוד וקטלני בכל מידה.**

עסקין לבנת חבלה אשר כאמור, השימוש בה אינו יכול לשמש לצרכי הגנה, והוא אינה נשק המאפשר פגעה ספציפית, ולפיכך כתוצאה מהשימוש בה עלול להיגרם הרוג ללא הבחנה.

אין בידי קיבל את טעתן הנאים כי נאשם 1 מצא את הלבנה ברחוב והביאה לבית הנאים 2 מתוך טיפשות, ומתוך אותה סיבה הסכים נאשם 2 להחזקת הלבנה בביתו. יצוין בהקשר זה כי הטענה בדבר המציאה אינה מוסכמת על הצדדים, וכי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על הנسبות הכרוכות ביצוע העבירה להיות מוכחות. לפיכך, אין די בטעתן הדברים על ידי הנאים בפני שירות המבחן, או על ידי באוט כוחם במהלך הטעונים לעונש. נסיען החיים והascal הישר מלמדים כי כאשר אזרחים תמים נתקלים לבנת חבלה ברחוב הם אינם מעדים להתקרב אליה. ההיפך הוא הנכון - הם חשושים שאם עסקין במקרה העולול להתפוצץ, ומזעיקים את כוחות הבטחון. חזקה כי אזרחים תמים אינם יודעים להבחין ולהבין מהתובנות בשיקית בה הייתה הלבנה האם היא מוצמדת לנפץ, האם היא מיווצמת, ובשל כך הם אינם יודעים שהלבנה כפי שנתפסה אינה מסוגלת להתפוצץ. לפיכך, ומבליל שנדרשתי להזכיר עניין במסגרת הכרעת דין, הרי שטענות הנאים באשר להחזקת הלבנה אין מתיישבות עם פועלות האדם הסביר, המבחן לבנת חבלה ומתרחק מהמקום. האדם הסביר אינו נוטל לבנת חבלה ומחייבת בית אחר. מן ההכרח כי האדם הסביר יחשוש מפני מגע לבנה, לא כל שכן נשיאתה וחבאתה בבית מגורים. יצוין בהקשר זה כי אף שירות המבחן התרשם כי לא הובהרה עד תם סיבת החזקת הלבנה על ידי הנאים. בכך יש כדי להגביר את המסתוכנות הנובעת מההחזקה.

בחינת מדיניות הענישה מלמדת כי בשנים עברו הקלו בתיהם המשפט במעט עם מחייבי מטען חבלה, אולם בשנים האחרונות, וכן התרבות פיצוצי מטען חבלה על ידי ארגוני הפשעה וגורמים ערביים, חלה חמירה בענישת מחייבי המטען או חלקיהם.

כך, בעפ"ג 22300-11-15 (מחוזי מרכז) בעניין אייל יונגר, נידון ערעוורו של מי שהורשע לאחר הבאת הראיות בהחזקת מטען חבלה מאולתר באולם ספורט של בית ספר בפתח תקווה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שבאותו מקרה העמיד המערער בסכנות חיים ילדים, עוביי אורח ושורטים, כאשר החזק מטען חבלה ושלט רוחוק אשר בכוחו להפעיל את המטען. נקבע כי זמינים של מטען חבלה והטicon הרוב הנשקף מהם, מחזיבים הטלת עונשה חמירה. באותו מקרה ייחסה מטבח הדברים חומרה יתרה לכך שהטען נמצא באולם ספורט המשמש את ילדי בית הספר. לפיכך, ומ תוך התחשבות בנסיבות המקרה, באירוע החריות על ידי המערער וב עבר פלילי אף כי אינו מכבד, נקבע כי מתחם העונש ההולם הינו שנתיים ועד 5 שנות מאסר, ואושר העונש לו נידון המערער - 4 שנות מאסר. **בית המשפט עמד על הגישה המחייבה בה נוקטים בבית המשפט כלפי מי שמחזיק נשק וחומרה חבלה, וקבע כי הנם שאין לעונש שהוטל על המערער תקדים בפסקה, הרי שצורך הזמן והמקום מצדיקים החמורה בעונשה.**

МОבן כי אין להשוות בין העונש שהוטל באותו ענין לבין העונש לו ראויים הנאים שבפני, באשר אלו נטלו אחריות על מעשיהם, החזיקו חלק מטען בלבד, ובأدנית בתוך בית ולא בבית ספר. עם זאת, יש בעונש זה כדי ללמד על מדיניות

הענישה המחייבת עם אלו אשר מחזיקים גם בלבנת חבלה אשר אינה מטען מושלם, ועל הסיכון הכרוך בכך לציבור. לצד זאת, אין מוצאתי כי יש מקום להחמיר עם הנאים שבפניי מעבר לעונשה הנווגת, כפי שהשתמע מעתירת המאשימה.

מדיניות העונשה במקרים דומים:

- בע"פ 1462 בעניין שוקרן**, נדון ערעורו של מי שהורשע על פי הودאותו בנסיבות רימון הלם ובהחזקת סכין. עסוקין באדם נורטטיבי ללא הרשות קודמות ואשר שירות המבחן המליץ להטיל עליו של"צ ולהימנע מהרשעתו. הנאשם נדון ל-5 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך שבית המשפט עמד על כך שרימון ההלם אינו קטלני. בית המשפט העליון דחה את הערעור וזאת בין היתר לאחר שהנאשם לא הצליח ליתן הסבר מספק למשמעו.
- בת"פ (מחוזי ב"ש) 56232-12-14 בעניין מחלוף ואחרים**, נדון עניינם של מספר נאים. הנאשם 1 החזיק ברכבו 4 חלקים לבנות חבלה במשקל כולל של כ-1 קילוגרם, אמצעי יזום הכלולים נפץ ואמצעים נוספים להפעלת המטען, והחביאם במקום מסתור. הנאשם נושא הורשע בניסוי להחזק בנסיך ובניסוי להובילו. הנאשם נטלו אחריות על מעשייהם, ובית המשפט עמד על כך שפיצוץ מטען חבלה עלול לגרום לפגיעות קשות בגוף והוא משפייע לרעה על תחושת הביטחון של הציבור, ומשדר אליו הפכו הרוחבות להפקר. עוד ציין בית המשפט, כי בשנים האחרונות הפרק השימוש העברייני בטען חבלה נפוץ וגרם לפגיעות גם באזרחים תמיימים. הנאשם 1 הורשע בעבריו בקשר לשימוש בטען חבלה, ובנסיבות אלה קבע בית משפט כי העונש לו עטרה המאשימה הינו קל מאד והטייל עליו 3 שנות מאסר, כתערית המאשימה. על הנאשם 3 הוטלו 12 חודשים מאסר כתערית המאשימה.
- בע"ג (מחוזי מרכז) 16-01-27108 בעניין נסירות**, נדון ערעור המדינה על גזר דיןו של מי שהודה בהחזקת נשק מאולתר הדומה לקרל גוסטב וכן מחסנית ו-9 כדורים, ונדון ל-6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, עברו נקי ולזכותו עמד תסקير חיובי. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל על הנאשם סוטה ממידיניות העונשה ומתעלם מהצורך להרטיע מהחזקת נשק אשר השימוש בו עלול לפגוע באחרים, ומהצורך לשרש את החזקת הנשק אשר הפקה לתופעה נפוצה. בנסיבות אלו, ומתוך התחשבות בכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, הוטלו על הנאשם 9 חודשים מאסר בפועל.
- בע"פ (מחוזי חיפה) 11-10-4318 בעניין רפואי**, נידונו ערעורו המדינה על קולות עונשו של מי שהחזק 4 לבנות חבלה במשקל 250 ג' כל אחת, רימון יד ורימון עשן והורשע על פי הודאותו. באותו עניין נטען כי הנשק הוחזק בبيתו של המשיב 5 שעות בלבד, ומדובר היה במשיב ללא הרשות קודמות, אשר נפצע פעמיים בעקבות השירות הצבאי. בית המשפט המחוזי קבע כי לעיתים החזקה בנשק אינה נעשית על ידי מחזק בעל דפוסי התנהגות עבריינים מובהקים וכי לעיתים המחזיקים בנשק הינם צעירים בוגרי יחידות קרבויות. בנסיבות אלו נידון המשיב ל-6 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות בלבד.

בע"ג (מחוזי מרכז) 50329-10-15 בעניין ענזי, נדון ערעור המדינה על גזר דין של מי שהורשע על פי הودאותה בחזקת אקדח גנוב דרך במחסנית, כאשר לצדו מחסנית נספת ובה 12 כדורים. גם באותו עניין נדון המשיב ל-6 חודשים מסר בדרך של עבודות שירות. בית המשפט החמיר בעונשו של המשיב וכן, נעדר עבר פלילי ובמי שבעניינו הוגש תסוקיר חיובי. בית המשפט החמיר בעונשו של המשיב וכן ל-10 חודשים מסר בפועל מבלי למצות אותו את הדיון, תוך שהדגיש את הצורך להרטיע את מי אותו לחזק בנשך אף אם מדובר למי שהחזק באוthon נסיבות את הנשך עבור אחר. נקבע כי כאשר אדם מחזק בנשך עבור אחר, יש בכך כדי להקל על אחרים בהחזקת הנשך, מתוך מחשבה כי בחיפוש אצלם לא ימצא הנשך.

בע"פ 5713/10 בעניין אקרמן, נדון עניינו של מי שהורשע על פי הודאותה בחזקת לבנת חבלה, נפץ ואצבע חבלה. המערער נדון ל-9 חודשים מסר, לאחר קבלת תסוקיר חיובי. בית המשפט עמד על נסיבות החזקה ובהן העובדה כי מי שהביא את הנשך לדירה היה שותפו של הנאשם לדירה אשר הינו קצין צה"ל. בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער והעמידו על 6 חודשים מסר לרכיבי עבודות שירות נכון עברו הנורמטיבי של המערער, תרומותו למדינה ונטיית האחריות המלאה למשעיו.

בת"פ (מחוזי מרכז) 65-12-09 בעניין בשרון, נדון עניינו של מי שעמד לדין יחד עם אקרמן אשר עניינו פורט לעיל. בשרון הוא שקיבל לידי את לבנת החבלה והמערכת מידיו של אקרמן. הוגש בעניינו תסוקיר חיובי אשר המליך להסתפק בתקופת מעצרו ולהטיל עליו צו מבחן. בית המשפטקבע כי עבירות הנשך הן רעה חוליה בחברתנו וכי חלה עליה מדאגה בביצועו. נקבע כי במקרים אלו על העונש הראו לשמש כהרעה גם כלפי אחרים, אף אם הם אנשים נורמטיביים אשר אינם מקיימים אורח חיים עבריני, ובנסיבות אלו הוטלו על הנאשם 20 חודשים מסר בפועל.

指出 כי פסיקה נוספת הציגה ההגנה, ואשר במסגרת הקלו בבית המשפט עם נאים שונים אשר הורשעו בחזקת נשך, אינה רלוונטית למקרה שבפני. בכלל, באופן מקרים הורשעו הנאים בחזקת אקדח, ובית המשפט עמד על הבדיקה בין מקרה בו אדם מחזק נשך למטרת התגוננות בנסיבות המקנות את חומרת החזקה, כגון כאשר התקבל מידע על כוונת משפחה יריבה לפגוע בנאים, או מקרה בו נמצא הנאשם בלתי כשיר לעבודות שירות בשל סכנה הנשeka לו אחרים. כך גם אין להשוו את עניינם של הנאים שבפני לעניינם של מי שהורשעו בחזקת נשך אותו לקחו מהצבאה והשאירו בידיהם כזכרון לשירותם הצבאי (ר' ת"פ (מחוזי מרכז) 33444-05-12 בעניין שרעבי, ת"פ (מחוזי חיפה) 12-09-05 בעניין דכו, ת"פ (מחוזי מרכז) 11059-05-12 בעניין ابو מוסא ות"פ (מחוזי חיפה) 400/00 בעניין פרימו).

נוכח דברים אלו, הפגיעה בערכיהם המוגנים ובראשם שלום הציבור ובתוכנו, נסיבות המעשה ומדיניות העונשה, הרוי שמתחם העונש ההולם את מעשי הנאים הינו 24-8 חודשים מסר בפועל.

אשר **לקביעת העונש בתוך המתחים**, יובהר תחילת כי הצדדים לא עתרו לאבחן בין הנאים. אמנם באות כת הנאים עתרו להטלת עונשים שונים עליהםם, כל אחת על פי טעוניה, ואולם הטעונים לא התבפסו על אבחן במידת אשם של הנאים. יזכיר כי הנאשם שהביא את הלבנה אל בית נהשם 2, אולם נהשם 2 הסכים להחביאה בביתו, ובמכלול הנסיבות אין מוצאת לגזר עונשים שונים על הנאים.

בunningim של הנאים התקבלו תסקרי שירות המבחן. תסקרו של נאים 1 מלמד כי עסוקין בנאים בן 30, נשוי ואב לילד העובד בתקופה האחורה לטכני מכונות.

שירות המבחן התרשם כי הנאים מתקשה לספק הסבר מדוע מניח את הדעת באשר למעורבותו בעבירה, ומתקשה לפיך לקבל אחריות מלאה על ביצועה.

עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאים הינו אדם נורטטי אשר ניהל אורח חיים תקין ויציב ללא מעורבות בפלילים טרם האירוע נשוא כתוב האישום. מעצרו של הנאים נחווה כמשבר רגשי וככללי, ובהתחשב מכלול השיקולים נקבע כי קיים סיכון נמוך להישנות מעורבות בעבירה בתחום האלים וכי באם יתרחש עבירה כזו, הרי שתוצאותיה צפויות להיות ברמה נמוכה.

נוכח ההתרשומות כי להליך המשפטי משמעות מרתקעה, וחוש אוטו הביע הנאים כי עונש מאסר, אף בעבודות שירות, יפגע במאציו לשיקם את כלכלת משפחתו, המליץ שירות המבחן על הטלת של"ז בהיקף נרחב, כעונש המשלב שיקום והרטעה.

התסקרו שהוגש בעניינו של נאים 2, מלמד כי הנאים בן 43, נשוי ואב, אשר עבד טרם מעצרו לטכני שניים והוא בעל מעבדת שניים.

אף לחובתו של נאים זה אין הרשות קודמות. הנאים טען כי לא ידע על קיומה של לבנת החבלה בביתו, ושירות המבחן התרשם כי הוא משליך את אחריותו למשיכם על נאים 1, ומתקשה להסביר את מעורבותו וקשריו.

ニיכר בנאים חששות בואה ואשמה לצד הכרה בחומרת המעשה, מודעות להשלכותיו ולסיכון אשר היה עלול להיגרם לציבור.

שירות המבחן התרשם כי הנאים נוטה להסתיר ולטשטש קשרים בעיתיים המסכנים אותו, ואולם התרשם כי בסופו של יום מהו ההליך המשפטי גורם מרתקיע ומפחית סיכון, זאת בהתחשב בין היתר בניהול אורח החיים הייציב עד ביצוע העבירה הנידונה, וחווית המutzer כמשבר רגשי וככללי. לפיך העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות שולית עברינית בעתיד הינו נמוך וכי העבירה מהוות חריגה ממשמעותית מאורחות חייו של הנאים. בשל כך, גם על נאים זה הומלץ להטיל של"ז.

לזכות הנאים עומדת העובה כי הודה ולקחו אחריות על מעשיהם, אף אם בעיצומה של פרשת הגנה. עם זאת, תסקרי שירות המבחן מלמדים כי האחריות אותה נתלו הנאים אינה מלאה, ונאים 2 אף טען כאמור בפני שירות המבחן כי לא ידע על הסתרת הלבנה בביתו. בכך יש כדי להעיב על האפשרות לקבוע כי לא נשקף סיכון עתידי מהנאים, חרב המלצות שירות המבחן בעניינם.

בסופו של יום ניצבים בפני נאים אשר החזיקו נשק שעלה פי טיבו הוא נשק התקפי, נשק שפגיעתו אינה ספציפית, והמסוכנות הנשכפת ממנו הינה רבה. נקבע כי פוטנציאלי הסיכון הנובע מהחזקת לבנות חבלה הינו עצום, וכי במקרים לא מעטים אף התmesh פוטנציאלי זה. לפיך, וחרב המלצות שירות המבחן, נמצא כי אין בנסיבותיהם האישיות של הנאים ובHUDER תיקים פליליים קודמים או מאוחרים לעבירה בגיןם הם נתונים את הדין, כדי להאפיל על המסוכנות הנשכפת מהם, ועל האינטראס הציבורי בדבר הרתעתם הרב. אף בהתחשב בכך שכאמור נסיבות ההחזקה לא

הובחרו עד תומן, הרי שלא ניתן להקל עם הנאשמים כפי שהتابקש. עם זאת, נוכח קבלת האחריות, היעדר הרשות קודמות או מאוחרות, והמלצות שירות המבחן, תהא עניותם קרובה לرف התחחות של המתחם אותו קבעתי.

אשר על כן אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

- .1. 9 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרם.
- .2. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים לפחות יבל יעברו עבירה הקשורה בנשך.
- .3. קנס בגובה 5,000 שח או 50 ימי מאסר תמורתו.

הकנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מ-1 ביולי ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד הקנס כולו לפרטון מיידי.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ' סיון תשע"ו, 26 يونيو 2016, בנסיבות הצדדים.